

DEVNEY PERRY

Karácsony Quincyben

**CHRISTMAS IN
QUINCY**

DEVNEY PERRY

Karácsony Quincyben

CHRISTMAS IN QUINCY

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Christmas in Quincy*
First published in 2021 by Devney Perry LLC

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Kozma Réka

Borítóterv és grafika
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-999-6

Minden jog fenntartva

Copyright © Devney Perry LLC 2020
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Zsolt 2026

Felelős kiadó a Kossuth Kiadó Zrt. elnök-vezérigazgatója
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Műszaki vezető Papp Miklós
Nyomdai előkészítés Sólyom Melinda
Korrektor Heiser Krisztina, Török Mária
www.kossuth.hu / kiado@kossuth.hu

ELSŐ FEJEZET

CLEO

– Üdvözljük az Eloise Innben! – köszöntött a recepciós pult mögött álló fiatal nő. – Bejelentkezni szeretne?

– Igen. Cleo Hillcrest.

A pultra ejtettem a Chanel kezitáskámat, és a mahagóni felületnek dőlve megkönnyebbülten felsóhajtottam.

Ideértem. A bőrröndömet a vádlimnak döntöttem, hozám hasonlóan túl megviselt volt ahhoz, hogy megálljon a lábán.

– Már nézem is a foglalását.

A nő villámgyorsan gépelt, a csinos arcon lágy, kedves mosoly terült szét. A fekete blézerre tűzött ezüst névtáblán megcsillant a csillár meleg fénye.

– Köszönöm, hm... Eloise? Úgy, mint a...?

Kört írtam le az ujjammal a levegőben, az impozáns szállodára utalva, amiben álltunk.

– Bizony – nevetett. – Eloise Eden az üknagymamám volt. Róla nevezte el a szállodát az ükapám, és én is utána kaptam a keresztnemem.

– Aha. Nos, gyönyörű. A szálloda is, és a neve is.

– Köszönöm. – A mosolya tovább szélesedett. – Mindkettőre büszke vagyok. Én vezetem ezt a szállodát.

– Hű, az nem semmi!

Lehet, hogy csak jó géneket örökölt, vagy valami bozorkányos arckrémet használt, de a tökéletes, fiatalos arcbőre alapján úgy saccoltam, a húszas évei elején járhat.

Eloise visszatért a munkájához. A beállt csendben a jókora helyiség túlsó végében álló, óriási kandallóban égő fahasábok ropogását hallgattam. A hall teljes karácsonyi pompába öltözött, a kandallópárkány ki sem látzott a fenyőágak és a díszek alól. A kandalló felett kőoszlop nyújtózott a mennyezeti gerendákig, a közepére kocsikerék méretű koszorút lógattak.

Az ablakokat égősorok keretezték. Az érkezőket a bejáratnál magas, terebélyes, piros masnikkal ékített erdei fenyő fogadta átható illatával. A pulton a kézításkám mellett egy réztálcán egyesével csomagolt, aprócska dobozok voltak.

Úgy tűnik, tökéletes helyet választottam a karácsonyi elvonulásra. Korábban soha nem akartam egyedül lenni karácsonykor.

De idén a montanai Quincy a rejtekhelyem lesz.

– Rendben, Ms. Hillcrest – szólalt meg végül Eloise, felpillantva a számítógép képernyőjéről, újabb barátságos mosolyt villantva rám. – Három éjszakát látok a foglалáson. Huszonhatodikán fog kijelentkezni. Stimmel?

– Igen, pontosan – bólintottam, és a tárcám után kezdtem kotorászni, amiben a jogosítványom és a hitelkártyám volt.

– Ünnepi látogatásra érkezett valakihez Quincybe? – érdeklődött, miközben lehúzta a kártyámat az olvasón.

– Ööö, khm... nem.

Épp ellenkezőleg. Azért jöttem Quincybe, hogy megszire elkerüljem a látogatásokat. Talán furának tűnhetett (rendben, fura is volt), de nem volt energiám elmagyarázni, hogy a családom valódi istencsapássá változik karácsonykor, ezért inkább témát váltottam.

– Amikor felhívtam önöket a foglalás miatt, azt mondták, hogy minden nap lesz szobaszerviz.

– Igen, természetesen. A menü és az étterem nyitvatartása is fel van tüntetve a tájékoztatófüzetben, amit a szobájában talál. A séf, aki történetesen a bátyám, valami igazán különlegessel készül szentestére és karácsonyra. Örömmel felviszünk mindent a szobába, de öttől kilencig szeretettel várjuk az étteremben.

– Tökéletes!

Átvettem a felém nyújtott kulcskártyát, és a vállamra kanyarítottam a táskámat.

– Járt már Quincyben? – kérdezte Eloise.

– Nem, először vagyok itt.

– Nos, ha szeretne körülnézni, akkor a belvárosban vagyunk. Nagyon kedves éttermeket és boltokat talál a főutcán, szinte mindegyiket helyi családok üzemeltetik.

Ahogy ezt a szállodát is. Az Eloise Inn báját nem tudta volna lemásolni egy nagy szállodalánc. Tele volt apró, egyedi részletekkel, ami tökéletes rögtönzött búvóhelyé tette.

– Vannak pékségek a városban?

Ha már itt voltam, belefért egy kis kutatómunka.

– A kávézó minden reggel friss péksüteményeket és szendvicseket kínál. Ha szereti a csokoládét...

– Ki nem?

Eloise felnevetett.

– A csokis croissant fantasztikus.

– Meg is győzött.

– A bejáraton kilépve forduljon jobbra. Az a helyes zöld épület az utca másik oldalán, három házzal lejjebb. Az Eden Coffee.

– Eden? – kérdeztem félredöntött fejjel. Nem ez volt az ő családnéve is?

– Igen, a nővéremé a kávézó, és ő készíti a süteményeket, úgyhogy nyilván elfogult vagyok. De született tehetség. Az ükapám alapította Quincyt. Azóta itt él a család. Ha elhajít egy fél téglát odakint, legalább egy Edent eltalál vele.

– Jó tudni – mosolyodtam el. Öt nemzedék alatt valószínűleg afféle királyi családdá váltak. – Köszönöm a tippet.

– Én itt leszek, ha szüksége van bármire – biztosított. Levette a tálcáról az egyik ajándékdobozt, és a kezembe nyomta. Aztán a pulton áthajolva a folyosóra mutatott.

– Arra van a lift. A négyszáztíz szoba az öné. A liftből kilépve induljon balra, a szoba a folyosó végén van. Felküldessek valamit?

– Pezsgőt – vágtam rá. Már előre vártam, hogy milyen jó lesz pizsamába bújni és lehajtani egy-két pohárral lefekvés előtt. – A legdrágábbikból.

– Nemsokára ott lesz.

– Köszönöm!

Hálásan bólintottam Eloise felé, aztán magamhoz vettem a cókmozomat. Már a lift felé tartva megrohant a fáradtság. Még csak hat órára járt (Kaliforniában öt), de hajnali négykor keltem, és már nagyon vágytam pontot tenni a nap végére.

A lifthez vezető folyosót cserepes örökzöldek övezték, mindegyiken kicsiny, fehér fényű égősorok tekeregtek. A felvonó ezüstszerű ajtajával szemben műajándékokkal teli asztal állt, ízléses koszorú lógott felette. Az egész dekoráció elbűvölő volt, és hagyománytisztelő. Egyszerű. Elég egyértelművé tette, hogy melyik ünnep közeledik, de a mértéktartó környezet szöges ellentétben állt az apám malibui otthonának lehengerlő giccsparádjával.

A mostohaanyám, Selene, minden évben kiválasztott egy tematikus színt, és felbérelt egy dekoratőrcéget, hogy árasszák el vele a házat. Amikor két hete ott vacsoráztam, hasogató fejfájásom lett a rengeteg rózsaszíntől és lilától. Ebben az időszakban mindig kartonszámra vásárolta az almás-fahéjas illatosítót, ami tovább rontott a helyzeten. Ezekkel a díszletekkel készültek a karácsony előtt

kezdődő, és az újévet követően is folytatódó, véget nem érő partikra.

Egyszerűen... nem volt hozzá kedvem. Idén nem. Nem bírta a gyomrom az ízléstelen (de persze méregdrága) díszítést. A véget nem érő ajándékozást. Az órákon át tartó smúzolást a gazdag sznobokkal és a kényszeres vigyorgást a fellengzős vendégekkel. Csak azért próbált mindenki szóba elegyedni velem, mert azt remélték, hogy ki tudok lobbizni nekik egy órát az apám hónapokra előre betelt naptárába. Vagy azt remélték, hogy ha nyaliznak nekem, bebiztosítják az előléptetésüket.

Amikor Selene magentaszínű meghívója tiszteletét tette a postaládámban, és megláttam a tervezett ünnepi beosztást, azonnal a szemetesbe hajítottam a vackot, és lefoglaltam a repülőjegyet Montanába.

A lift ajtaja csilingelő hanggal tárult ki előttem, és bevonszoltam magam a fülkébe, ahol nagyot szippantottam a fenyő- és citrusillatból. Megnyugtató és különleges keverék volt, magában foglalta az ünnep szellemét, pedig a fülkében nem szólt karácsonyi zene. Amikor a lift felvitt a negyedikre, a folyosón egészen a szobáig velem tartott a diszkrét illat. Amikor belöktem a 410-es ajtót, majdnem elsírtam magam.

Annyira... tökéletes volt. Pont, ahogy elképzeltem. Épp olyan, amilyet reméltem.

Elragadó. Csendes. Tágas, de otthonos.

Az ágy melletti olvasólámpa világított, és egy vörös szaténszalaggal átkötött fekete cipősdoboz várt az ágy

végében. A függönyt nem húzták be, odakint csak a közeli boltok és a kisváros lakóépületeinek halvány fénye törte meg az éjszaka sötétjét. A hallal és más közös terekkel ellentétben a szobában még csak utalást sem láttam a karácsonyra.

Belépve a falnak támasztottam a bőröndömet, az ágyra dobtam a táskámat, és kibontottam a masnit a dobozon. Egy pár puha, fehér papucsot találtam benne. Kivettem a dobozból, és végigfuttattam az ujjam a selymes műszőrmén.

Akkor ezért kérdeztek rá a cipőméretemre a foglalkozkor.

– Egy pont az Eloise Inn-nek.

Kinyitottam az Eloise-tól kapott dobozka tetejét. Egy gusztusos csokoládés trüffelt rejtett.

– Két pont.

Megszámlálhatatlanul sok ötcsillagos szállodában jártam, de az Eloise eddig hozta a szintjüket. Ehhez képest a nagyvárosi áraknak csak a töredékét kellett költenem a hétvégi elvonulásomra.

Bármit is gondoltak rólam, Cleo Hillcrestről, a milliárdos techmogul Ray Hillcrest egyetlen lányáról, nem szórtam két kézzel a pénzt. Saját zsebből fizettem a szállodai szobámat, a keresetemből, nem az örökségemből. Három menetrend szerinti járáttal jutottam el Quincybe, bár kirúgtam a hámból, és első osztályon utaztam.

Évek óta ez volt az első nyaralásom, afféle karácsonyi ajándék magamnak.

Csörögni kezdett a telefon a zsebemben, így félretettem a papucsot. A készüléket előhúзва a pékség számát pillantottam meg a kijelzőn, úgyhogy fogadtam a hívást.

– Szia!

– Szia! Odaértél? – érdeklődött Brynne.

Az ágy szélére ültem, és lerúgtam a lábamról a magas-sarkúmat.

– Gond nélkül. Hogy alakult a nap?

– Minden rendben ment – jött a válasz. – Nagy volt a forgalom, tudod, jöttek a karácsonyi rendelésekért. Egy-folytában csörgött a kassza. Gyakorlatilag semmi nem maradt a pultban.

– Ó, jaj! – nyögtem fel büntudatosan. – Van elég cucc a hűtőkamrában, hogy újratöltsétek? Lehet, hogy kellene egy nagyobb adag...

– Cleo – vágott közbe. Elnyújtotta a nevemet, ahogy belém fojtotta a szót. – Ne aggódj! Kézben tartok mindent. Holnap reggelre megtöltjük a pultot. Érezd jól magad a következő pár napban, és hagyd rám a melót!

Felsóhajtottam, és belebújtattam az egyik lábam a papucsba.

– Tudod, hogy bízom benned. Csak... nehezen kapcsolok ki.

– Igen – nevetett fel. – Tudok róla.

Brynne három éve dolgozott a pékségemben. Elképesztően tehetséges cukrászséf volt, és még jobb barát. Tudta, hogy mennyire befeszülök a karácsonyoktól, az ő ötlete volt a kiruccanás Quincybe. Járt itt egyszer, pont

ebben a hotelben szállt meg, és fogadkozott, hogy imádni fogom ezt a pár napot ebben az elbűvölő kisvárosban.

– Rendben. Hívj, ha bármire szükséged lenne!

Az volt a nagy tervem erre a pár napra, hogy befészkelem magam a takarók alá, és annyi Hallmark-filmet nézek végig, amennyit csak tudok.

– Ha nem önt el a víz, vagy nem gyullad ki az épület, eszemben sincs felhívni téged – közölte Brynne. – Szórákozz egy kicsit! Aludj! Lazíts!

Belecsúsztottam a másik lábam is a papucsba, és beljebb húzódtam az ágyon.

– Köszönöm!

– Szívesen!

– Legalább hiányoztam egy kicsit napközben?

Oké, nem szép dolog bókokra vadászni, de mentségemre szóljon, hogy hosszú napom volt.

– Akkor eléggé hiányoztál, amikor egy faszi nekiállt üvöltözni, mert csokoládékrémes pitét rendelt, de almásra gondolt. Amikor kapkodtam, és megégettem a kezem a sütővel, még jobban hiányoztál. Te tudsz a legjobban jegelni. De amúgy jó napunk volt. És holnap is jó napunk lesz. Tetszik, hogy egyedül kell mindent megoldanom. Igazi kihívás, de menni fog, és köszönöm, hogy lehetőséget adottál rá.

Ezt ügyesen csinálta. Még én éreztem magam rosszul, amiért nem bíztam rá hamarabb a pékséget.

– Te vagy a legjobb! Boldog karácsonyt!

– Boldog karácsonyt! A jövő héten találkozunk.

Félredobtam a telefont, és körbepillantottam a szobában. Idejönni Kaliforniából olyan volt, mint átlépni egy másik világba. Odakint havazni kezdett, mindenre vattaszerű takaró borult. Képes lettem volna hosszú napokig ebben a szobában maradni és úgy tenni, mintha nem létezne a külvilág. De csak három napom volt. Kihagytam a mai napot a pékségben, és nem leszek ott szenteste. Karácsony napján zárva vagyunk, és másnap reggel indul vissza a gépem. Három munkanap kivétele nem mondható hosszú szabadságnak, de Brynne-nek igaza volt.

A Morzsa öt évvel ezelőtti megnyitása óta egyetlenegy-szer sem mentem nyaralni. Egyrészt Brynne előtt nem lett volna kire rábízni a boltot, és nem akartam elszakadni a sütéstől meg az alkotásaimtól.

A Morzsa nemcsak a munkám, hanem a szenvedélyem.

Lehámoztam magamról a kabátot, a padlóra hajítottam, és befészkeltem magam a párnák közé. A francia-ágy minőségi mahagóniból készült. A krémszínű paplan olyan vastag volt, hogy egészben el tudott volna nyelni... és úgy terveztem, hogy hagyom is neki. A párnák puhák voltak, és hatalmasak. Az ágygal szemközti alacsony szekrény soron televízió állt.

Maga a tökély. Elegáns, de a lehető legmesszebb állt a sablonos szállodai berendezéstől, még a bútorok terén is. Amikor felhívtam őket, az ügyintéző (talán maga Eloise) elárulta, hogy a legutolsó szobát sikerült megcsípnem.

Telt ház volt, mégsem hallottam egy pisszenést sem odakintről, valószínűleg a padlót borító vastag szőnyeg miatt.

A vállam felett egy Quincyről készült fekete-fehér fénykép lógott a falon, 1950-ből, ha hinni lehetett a sarkában látható dátumnak. Eléggé hasonlított a mai önmagához, de már alkonyodott, amikor leszállt a gép, így nem sokat láttam a városból. Mégis volt valami megnyugtató a gondolatban, hogy alig változott az eltelt évtizedek során.

Feltápáskodtam az ágyról, és elégedetten felnyögtem, amikor a pihe-puha papucs vastag talpába süppedt a lábfejem. Felvettem a kabátomat a padlóról, és a szekrényhez léptem, hogy felakasszam az egyik vállfára.

A tervezett esti programom abból állt, hogy kipakolok, és megvárom a pezsgőmet. Iszom egy pohárával, átnézem a menüt, és megrendelem a vacsorámat. Aztán következik még egy pohár, egy kiadós fürdő, aztán újabb poharak, amíg ki nem ürül az üveg.

Nem lesz szükség napkelte előtt megszólaló ébresztőre, és ha elég alkoholt döntök magamba, talán a testem ébresztője is kikapcsol.

Áthurcoltam a bőröndöt a szobán, óvatosan a szőnyegre fektettem a fiókos komód előtt, majd lassan kinyitottam. Amint kicipzároztam, kirobbantak belőle a ruhák, úgy ömlöttek ki a szőnyegre, mintha a poggyászmom eddig visszatartotta volna a levegőt, és ez lenne az első lehetősége, hogy fellélegezzon.

Csokoládéfelfújtot vagy croquembouche készítése? Gond nélkül összeütök egyet. Pakolás egy háromnapos útra? Fordulj valaki máshoz.

Gondosan újrarahajtogattam a pizsamanadrágot és az ujjatlan pólókat, majd bepakoltam mindent a fiókba. A két farmernadrág és a fekete ruha (hátha elvárják, hogy rendesen felöltözzek a karácsonyi vacsorához) a szekrény fogasaira kerültek. A bugyik és melltartók, plusz egy napi biztonsági tartalék mindenből, egy másik fiókban landoltak. A neszesszeremet a fürdőszobába vittem, és épp készültem visszazárni az üres bőröndöt, amikor megint csilingelt a telefonom. Felkaptam az ágyról, és elkomortultam, amikor megláttam a nevet a kijelzőn.

Apu.

– A fenébe!

Elfintorítottam az orromat, és járkálni kezdtem az ajtó előtt. Vegyem fel? Nyomjam ki? Csak azért hívott fel, mert nem jelentem meg az esti partiján. Még biztosan nem jött rá, hogy eljöttem Kaliforniából az ünnepekre, igaz? Csak néhány órája szálltam fel a gépre. De ha rám állította az egyik kémcsatlósát, az már reggel szólt volna neki, hogy elhagytam az államot.

Tavaly megfenyegettem, hogy megtagadom őt, ha nem hívja vissza a kopóit, ezért végül belement, hogy ne védjenek testőrök. És mivel már nem vezettem naplót minden egyes lélegzetvételemről, nem tudhatta, hogy Montanába utaztam.

Csak egy módon bizonyosodhattam meg róla.

– Uhh – nyögtem fel. Megnyomtam a zöld kört. – Szia, apu!

– Cleo!

Ajjaj, nagyon pipa. A francba! Eddig kétszer mondta ki ezen a halk, baljós hangon a nevemet: amikor a gimi harmadik osztályában megbuktam matekból, és amikor rajtakapott a medence melletti vendégházban, ahogy a szomszéd sráccal smárolok.

– Sajnálom, hogy lemaradok a ma esti partidról.

– Megbetegedtél? – kérdezte.

– Nem.

Fesztelen csevegés és egymáshoz koccanó poharak csörömpölése hallatszott a háttérből, de apu nem szólt meg.

Ez volt a jól bevált taktikája. A tárgyalótermekben fejlesztette tökélyre, majd hazahozta, hogy a gyerekein is tesztelje. Türelmesen kivárta, hogy a másik felet megtörje a beálló néma csend.

És a másik fél mindig feladta az ellenállást. Mindig. Honnan tudom? Mert én voltam a másik fél. Minden egyes alkalommal én szólaltam meg előbb.

– Imádlak, apu, de nem bírok ki még egy örült kacsonyt.

Így volt jobb. Bevallom, hogy mi a helyzet, hogy nem leszek ott az ünnepeken, és ne aggódjon értem. Kien-gesztetem a kedvenc rétesével, amikor újra Kaliforniában leszek.

– Ezért elmentél Montanába, hogy egyedül karácsonyozz?

A mardosó büntudat egy pillanat alatt szertefoszlott. Megmerevedett a gerincem.

– Honnan tudod, hogy Montanában vagyok?

– Elvárom, hogy holnap már itt legyél. Selene igazán kitett magáért a szenteste szervezésekor. Aztán együtt töltjük a karácsonyreggelt, és élvezzük a csendet, mielőtt délután megérkeznek a vendégek.

– Nem válaszoltál a kérdésekre. Honnan tudod, hogy Montanában vagyok? – ejtettem tagoltan minden szót.

– Holnap, Cleo!

– Nem. – Tomboló tűz áradt szét az ereimben. – Először is tegyünk úgy, mintha nem szúrtál volna hátba azal, hogy a kérésem ellenére követtek az embereid.

– Cleo...

– Másodszor, hadd ismételjem meg, hogy ne legyen félreértés. Nem leszek ott holnap. Az ajándékaimat időben kézbesíteni fogják. Boldog karácsonyt!

Lezártam a hívást, mielőtt tiltakozni kezdhett volna, aztán nyomva tartottam a gombot, hogy kikapcsoljam a készüléket, és a táskámba ejtettem.

– Grr.

Szorosan behunytam a szemem, és ökölbe szorítottam a kezem.

Hazug. Micsoda álnok hazudozó!

Apu megígérte, hogy nem fognak követni a testőrök. Megígérte. Ennyit az őszinteségről. Nyomkövetőt csem-

pésztek a telefonomba? Az egyik fogdmegje egészen a reptérig követett? Azon sem lepődtem volna meg, ha monitorozza a hitelkártyáim forgalmát.

Éveken át tűrtem, hogy mindenhol ott ólálkodtak a testőrök. Betartottam a biztonsági intézkedéseket. Az anyuval történtek után megértettem apu aggodalmát. De már nem az egyetemre készülő tizennyolc éves lány voltam. Nem voltam huszonegy éves fiatal, aki túl sokáig bulizott a barátaival.

Huszonnyolc éves voltam, és tudtam gondoskodni magamról.

És meg tudtam tervezni a saját rohadt karácsonyomat.

Hol késik a pezsgőm?

Régebben olyan közel álltunk egymáshoz az apámmal. Ő volt a legjobb barátom. Anyu halála után csak mi ketten maradtunk. Egymásba kapaszkodtunk, egy csapatot alkottunk. Gyerek voltam, ezért nem zavart, ha túlzásba vitte az oltalmazásomat.

Az elmúlt tíz évben eltávolodtunk egymástól. Felnőttem. Apu megismerkedett Selene-nel, és teljesen megváltozott a kapcsolatunk dinamikája.

A nő csak tizenkét évvel volt idősebb nálam. Cseppet sem ideális korkülönbség, mert nem volt elég idős ahhoz, hogy szülőnek érezzem, mostohaanya helyett olyan volt, mintha kaptam volna a nyakamba egy bosszantó nővért.

Szerettem a féltestvéreimet, Ray Jr.-t, de nem *kedveltem* túlzottan. Ugyanolyan elkényeztetett és önző volt,

mint az anyja. Tavaly hisztit rendezett azért, mert nem vettem neki ajándékot. Ehelyett süteményeket és tortákat készítettem, és kétszer annyi éclair fánkot, a kedven-cét, hogy ne kelljen mással osztozkodnia.

De mi joga van nevezek én bárkit önzőnek? Talán ugyan-ilyen önző dolog volt lelépni Montanába ahelyett, hogy a családommal töltöm az ünnepeket. Talán én sem vagyok jobb, amiért nem vállaltam a konfrontációt az apámmal a cirkusszá silányult ünnepi időszak miatt, hanem gyáván elmenekültem.

Nem maradhattam Kaliforniában. Apu megjelent volna a házam küszöbén, hogy saját kezűleg gyűjtsön be.

Ha valaha meghallgatott volna, talán fel is vetem neki a témát.

– És ugyanaz lett volna, mint a testőrökkel – dünyögtem az üres szobának.

Megígérte, miközben *a szemembe nézett*, aztán úgyis azt tette, amit ő akart.

A francba az egészszel! Itt vagyok Montanában, és kivételesen a magam módján ünneplem a karácsonyt.

Idegesező kölykök nélkül, akik keveslik a több ezer dollárnyi ajándékot. Extravagáns partik nélkül, ahol kénytelen voltam magas sarkút és koktélsruhát hordani és apám üzlettársaival cseverészni. Vegán karácsonyi vacsora nélkül, hogy mindenki szenvedjen a mostohaanyám éppen aktuális divatdiétája miatt.

Montanába jöttem, és itt is maradok.

Kopogás hallatszott az ajtó felől, és pezsgőt remélve azonnal akcióba lendültem. Kikaptam egy húszast a táskámból borraivalónak, és feltéptem az ajtót.

– Köszönöm...

Ne.

Földbe gyökerezett a puha papucsba bújtatott lábam.

– Te mi az ördögöt keresel itt?